

1. Útěk

Tenký srpek měsíce jen chvilkami vykukoval zpod mraků, pomalu, ale vytrvale plujících po obloze. Svým jemným svitem slabě ozařoval rozlehlou, dokonale udržovanou zahradu, a velký honosný dům, stojící v jejím středu. Lehký vánek si pohrával s tenkými větvemi okrasných stromů a několik cvrčků neúnavně hrálo svou monotónní melodii.

Cvrččí zpěv však náhle přerušil ohlušující zvuk výbuchu. Jedno z bohatě zdobených oken se roztránilo a skleněné střeby se vysypaly na pečlivě posekaný trávník. Po pouhých několika vteřinách byla stejným způsobem zničena další dvě okna a z budovy již byly slyšet křičící mužské hlasy a hlasitá střelba. U balkónu v prvním patře se rozletěly dveře a objevila se v nich černě oděná postava s dlouhými tmavými vlasy, spletenými do copu. Ohlédla se: ozbrojení pronásledovatelé již byli blízko, neměla na výběr. Hodila do místnosti za sebou poslední granát a hbitě přeskočila zábradlí. Domem otřásl obrovský výbuch, mnohokrát větší než ty předešlé, a tlaková vlna ji ještě ve vzduchu odhodila o několik metrů dál. Dopadla na zem, rychle se zvedla a utíkala pryč. Teprve u vysoké zdi, ohraničující pozemek, se zastavila a ohlédla: Okolí nyní osvětlovaly plameny hořící budovy a tak se mohla dobře přesvědčit, že ji nikdo nepronásleduje. Vítězně se pousmála.

“Vím, že tam bylo těch chlapů dost, ale opravdu si musela vyhodit do povětří celej barák?” ozvalo se z jejího headsetu.

“Samozřejmě že nemusela,” odpověděla a bez problémů přelezla zeď, “ale kdo mohl tušit, že to po jednom granátu takhle bouchne?”

“No já nevím kdo předtím schválně povolil uzávěr plynu...”

“Hele Zipe, nerozebírej to, hlavně že mám, pro co jsem přišla,” zarazila ho a nasedla na motorku, kterou měla chovanou za keři, “a nejen to...”

“Počkej, Laro, jak to myslíš, nejen to?” zeptal se Zip v obavě, co tam sakra mohla vyvést.

“Nebud’ zvědavej, až dorazím domů, dovíš se to,” řekla tajemně, nastartovala a odjela do tmy.